

10 Μαΐου 2013

Το όνειρο της Ανάστασης στους αρχαίους

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ποτέ και πουθενά ο άνθρωπος δεν συμβιβάστηκε με το θάνατο, ούτε τον ένοιωσε φυσικόν, όπως τον χαρακτηρίζουν οι λογικοί άνθρωποι γύρω του. Από την αρχαιότατη εποχή με τους κοπετούς και τις μοιρολογίστριες μέχρι το Διονύσιο Σολωμό που επιμένει: «...γλυκειά η ζωή και ο θάνατος μαυρίλα»

Όλοι οι θνητοί πάνω στη γη εξορκίζουν το θάνατο. Και όμως «ο δαίμων ο την ημετέραν μοίραν ειληχώς απαραίτητος», όπως έλεγαν οι αρχαίοι, δηλαδή ο Θεός, που πήρε τη μοίρα μας στα χέρια του, δεν μας αφήνει με τίποτε. Αυτό πίστευαν οι προγονοί μας, γιατί αυτό έβλεπαν. Η καρδιά όμως του καθενός δεν μπαίνει στα καλούπια του νου, γιατί έχει τη δική της ιστορία, είναι αυτό που έλεγε ο Μακρυγιάννης το «αμανέτι του Θεού». Γι'αυτό, όσο κι αν η λογική και η παρατήρηση έδειχναν το «απαραίτητον» του θανάτου κι εβάφτιζαν τους ανθρώπους θνητούς και βροτούς, οι αρχαίοι μας πρόγονοι κατέφευγαν στη μόνη παρηγοριά που τους απόμενε, στο Όνειρο. Κι επειδή, όπως λένε, στα όνειρά μας βλέπομε αυτά που στερούμαστε στο ξύπνιο μας, ας δούμε ποιός ήταν ο συνειδητός καημός τους.

Στον «Ομηρικό ύμνο του Απόλλωνα», στίχοι 189-193, διαβάζαμε ότι [Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου »](#)